

Az utolsó emberig

KALANDMODUL

M.A.G.U.S. kalandmodul 1-5 szintű karaktereknek

1.) Kedvcsináló, és szabályok

Ezt E-mailben küldtem körbe jó előre a játékosoknak, hogy segítsen a karakteralkotást, illetve hogy kicsit ráhangolódjanak a modulra.

„Emlékszem a menekültekre. Ahogy végtelen sorokban vonulnak a biztonságosnak hitt rönkvárakba, vagy épp ellenkezőleg, négyen – öten erőltetnek egy parasztszekeket a valahova talán vezető utakon.”

„Déli barbárok, nomádok, nyargalók... Mindegy hogy hívod őket, olyanok mint a tüzes démonok. Megjelenik egy porfelhő a horizonton, elgondolkozol, mi lehet az, mire észbekapsz, már a nyakadon is vannak. Vágottszemű kis vakarcsok, apró, borzas nagyfejű lovakon, de száz méterről szíven lő bármelyik siheder közülük.”

„A nomád hordák nem is támadtukban pusztítottak igazán, hisz akkor Krán vasakarata összetartotta őket, hanem elvonultukban, amikor hazafelé tartva egyedül a zsákmányoláson járt az eszük, és amikor a széles hadoszlopokban vágató nomádhadak fekete árként terültek szét a vidéken, felprédálva minden egyes várost, falvat,

legyilkolva, vagy szolgasorba vetve minden embert.”

„Emlékszem egy kereskedőre, aki négy ökrös szekeren mentette értékeit. Négy – öt naponta le kellett hogy vágja az egyik rabszolgáját, hogy ne haljon éhen egész háznépével egyetemben. Amikor megnyugtattuk, hogy egy heti járásnyira ép várat talál, ahol valószínűleg befogadják, elsírta magát. Azóta sem tudom, hogy a megkönnyebbüléstől, vagy a félelemtől.”

„A felprédált falvak lakói vagy mind meghaltak, vagy erdők mélyén, lápokban, nádasokban, rejtett barlangokban vészelték át a nomádjárást.”

„A reguláris alakulatokat az északi szövetség országaiból vagy Pyarron felmentésére küldték, vagy az ország védelmére tartalékolták. A határvidékre azonban mindenképpen erősítés kellett a még álló erődökbe. Erre mit tettek az okos stratégák? Kinyitották az elásott pénzesládikákat, és mindenféle zsoldosokat, haramiákat, útonállókat béreltek föl, aztán egy menetlevéllel, esetleg némi pénzzel felszereléssel ellátva, egyszerűen elindították őket a végvárakba. Egy csomóan egyszerűen felszívódtak az előleggel. Jó páran még tíz év múltán is az akkor kapott nyílt paranccsal szélhámoskodtak. Sőt legalább hat erődről tudunk, amit a reménybeli helyőrsége fosztott ki. Nagy ötlet volt. Bár azt meg kell adni, volt jó pár

erősség, ahol a szerencsevadászok igen vitézül verekedtek.”

„A térképek teljesen használhatatlanokká váltak. A falvak, városok, helyén csak üszkös romok maradtak. És a felszálló füst még legalább az egykori település helyét kijelölte. A hónapok, hűlt romok, főleg télen a hó alatt gyakorlatilag láthatatlanok. Az utakat felverte a gaz, hiszen alig jártak rajtuk, aki mégis, az is gyalogszerrel. A szekerek legtöbbször nehézkesnek bizonyultak, és nem lehetett velük elrejtőzni sem.”

„A végén egészen ellustultak a nomádok. Már fel sem gyűjtötték a kifosztott településeket, csak otthagyták mindet. Vagy lehet, hogy rájöttek, hogy épp a füst riasztja a szomszéd falvak lakóit, így menekülnek biztos helyre a sereg elöl, és ők inkább meglepetést akartak okozni.”

„Vacak földvárakat, amelyek máskor csak a parasztok menedékének lettek volna jók, holmi rablók ellen, ezredek védtek az utolsó emberig. Igencsak felértékelődtek azok a koszfészekek.”

„Két egész éven át nem ettem semmi mást, csak erdei makkból, és hársfakéregből süített földbarna kenyeret. Azóta is, ha az asszony tésztát dagaszt, csináltatok magamnak egy cipót makkal és hársfával. Mondjuk azért négyötöd részt lisztből.”

P.Sz. 3678: Alig két év telt el a Dúlás óta. Pyarron városa elveszett, a világ kifordult sarkából. Az északi stratégák Pyarron pusztulásának hírére haladéktalanul erősítést küldtek a határvidéki erődökbe, hogy ahol csak lehet, feltartóztassák a nomád hordákat, azonban féltek saját jól képzett, felszerelt, harcedzett csapataikat a gyeprüvidék bizonytalan csetepatéiba szétszórni, így mindenféle szedett – vedett népséggel akarták feltölteni a gyeprü erősségeit, míg reguláris csapataikat a döntő ütközetre tartalékolták. A döntőütközetre, ami csak nem akart eljönni. Igazság szerint a csapatot a Dúlás hírére fogadták fel egyáltalán, ugyanis a reguláris hadseregek általában kerülnek a megbízhatatlan kalandorokat, de ez esetben minden egyes fegyverbíró ember megfelelt. Mindannyian örültek a meglehetősen előnyös, öt évre szóló szerződésnek, az előlegként kapott tíz ezüstpénznek talán még jobban. (+10 Ezüst.) A parancsot a szerződés aláírásának pillanatában a kezébe nyomták: Nadálytorok erőd. Valahol a déli pusztá határán, a civilizált világ legeslegszélén. Azonban a stratégák s a parancsnokok nem számoltak a fekete árként

hömpölygő nomádhordákkal, amelyek nyomása alatt kártyavárként omlott össze a gyeprü védelme. Az állomáshelyed felé tartva bizony nem maradt száraz a pengéd – Menekültek, útonállók, elszabadult mágia, a főseregtől elszakadt nomádcapatok. Mintha az utóbbi két év egyetlen folyamatos vérfürdő lett volna, ahogy a visszavonuló nomádok nyomában egyre közelebb verekedted magad a célodhoz. A reménybeli helyőrség kétharmada elesett, a maroknyi túlélő azonban az egykori parancshoz hűen tovább törekedett Nadálytorok erőd felé. A kapott térkép gyakorlatilag használhatatlan, az egykori falvak immáron névtelen, üszkös romok csak, az egykori utak pedig gazos csapássá silányultak. Ám egy hete végre utad utolsó szakaszához érkezted: Csatlakoztál egy kényszertelepes – karavánhoz, amely Nadálytorok szomszédságába igyekszik, az 1742. számú faluba, harminc reménybeli telepessel, valamint nyolc – tíz nővel, és két – három gyermekkel. Pyarron törvényei szigorúak ugyan, ám van alóluk egy kibúvó: Minden nem – életfogytiglan vagy halálbüntetés „beváltható” örökös száműzetésre egy határmenti faluba. Ez a kibúvó elég hatékony módja a határvidék betelepítésének, ugyanis sokan még az enyhébb büntetések elől is inkább a száműzetést választják, egyszerre enyhítve a tömlöcök zsúfoltságát, és szaporítva a határvidéki dolgos parasztjainak számát. Ez a transzport is már két éve bolyong a vidék útjain, és csak vezetője, a Dreina – pap Sialis atya határozott fellépése nyomán sikerült a létfenntartás szükségleteit biztosítani. A fegyencekkel egyelőre nem sokat beszélgettél, elég mogorva emberek, arcuk bal felére tetoválták leendő kényszerlakhelyük számát, hogy azonnal látható legyen, hol kellene tölteniük száműzetésüket, ugyanis ha bárki az 1742. falu területén kívül éri őket, az automatikusan halálbüntetést von maga után. Két napja hagyatok el az utolsó erdőfoltot, azóta a végtelennek tetsző rónán lovagoltok, azonban ma délelőtt a távolban feltűnt egy nagyobbacska zöld domb, amelyről Sialis atya, a fegyenctranszport vezetője egyből megállapította, hogy az az 1742. számú falu hegye.

A kalandmodul 3. szintű karaktereknek íródott. Minden alapkönyvbéli kaszt használható, ezen kívül a Harcosok, gladiátorok, barbárok, és a Második törvénykönyv kasztjai. Választható fajok: Ember, ork, törp, elf, félelf, wier. Az amund, khál, dzsenn fajok nem játszanak. Karakteralkotáskor ne kockával dobod ki a tulajdonságokat, hanem 117 pontot ossz el köztük. (Ez 13 -as átlagot jelent.) Szintlépéskor a kidobandó Fp növekedésnél egyezményesen minden $k6=4$ és minden $k10=7$. Minden nem – mágikus felszerelés engedélyezett, mágikus cuccokat kéretik ellenőrzésre bemutatni. A karakterek lehetnek a Nadálytorok várba igyekvő helyőrség tagjai (Akik olyan laza másfél év késésben vannak ugyan, de azért eltökéltek.) Ekkor célszerű olyan karaktereket hozni, akikben elég erős a kötelességtudat, hogy tartsák magukat egy ilyen szerződéshez. A zsoldosok közül az egyikőtök legyen tizedes. Már csak hogy rangja is legyen valakinek.

A fegyencsoportból is alakíthatsz bárkit, ekkor kasztként Harcos lesz, néhány különbséggel: Első szinten 3 fegyverhasználat helyett 1 fegyverhasználatot kapsz csak, valamint Ökölharc Af -et, és Birkózás Af -et. Lovaglás Af helyett Kocsmai verekedés Af -et. Ugrás 10% helyett pedig Zárnyitás 10% -ot. 6. Szinten nem Hadvezetés Af -et kapsz, hanem Kötelékből szabadulás Af -et. A többi érték stimmel. Ha fegyencel játszol, azt is írd le, miért tették hűvösre!

A fegyencek között van egy cserzővarga, aki még azelőtt tanulta ki a szakmát, hogy lesítették volna. Azért küldték épp ide, mert a környéken prémkikészítéssel is foglalkoznak. Ha övele akarsz játszani, fel kell vened a Szakma – Cserzővarga képzettséget Mf -en, és a Szakma – Páncélkészítő képzettséget Af -en!

Rajta kívül van még egy ács is, aki adósrabszolgaságból váltotta ki magát a telepeslébbe. Ha vele akarsz játszani, fel kell, hogy vedd a Szakma – Ács

képzettséget Mf -en, és a Szakma – Kötelkészítő képzettséget Af -en!

Bála bá': Öreg alkesz.

Stráfos: Késsel párszor végigszántották az arcát.

Művész úr: Tíz évig sikkasztott a városi kasszából, míg rájöttek.

Gerzson; Gorion: Testvérek, orgazdák.

Csonkakezü: Valami bunyóban egyszer levágták másfél ujját.

Ragyás: Rendes pasas, csak becsődölt a boltja, és kiállított néhány fedezetlen váltót.

Késes apó: Valaha bérgyilkos volt. 50 fölött már lelohadt benne a szenvedély.

Kerol a Mocskos: Sorozatos közszeméremcsértések. Szeret pucéran szaladgálni éjszaka a városban

Cukros bácsi: Szerette a fiatal prostituáltakat, ám egyszer az egyik meghalt a kezei között. Baleset volt, nem szándékos.

Hieron: Fiatal kereskedő, valami bonyolult üzleti manőver nyomán került ide. Nem biztos, hogy bűnös

Akasztott Miska: Visszaeső tolvajként kézlevágásra ítélték, ám ő akasztásért fellebbezett. A kötél elszakadt, így életben maradt. A nyilvánvaló istenítélet nyomán rövid úton telepesnek küldték.

Filkó: Közepesen fogyatékos tizenhat éves srác. Nem tudni, mit követett el, nem képes elmondani értelmesen.

Rezső: Állítólag nagymenő volt az alvilágban, de öt leült év után inkább nem várta ki a maradék ötöt, és telepesnek állt.

Nyuszika: Nyúlszájú, szerencsétlen figura. Véletlen felgyújtott két fogadót. Az elsőről még elhitték, hogy véletlen, a másodikról nem.

Pacsirta: Egykori bárd, akit a felszarvazott férjek és lányos apák véd – és dacszövetsége csukatott le.

Enyv: Piti tolvaj. Elszámolnivalója volt a sitten valakivel, azért menekült inkább a gyeppure.

Bagoly: Öreg fegyenc, becenevét hályogos szeméiről kapta.

Boborján: Ütődöttnek tetette magát, hogy megússza a halálbüntetést, mert az örökségéért agyonverte a nagynénjét. A név rajta ragadt.

Kandúr: Három felesége volt. Igazából csak egyhavi elzárást kapott volna, de bölcsen elmenekült az asszonyok elől.

Bagó: Becsületes szikrafűkereskedő volt fénykorában. Lekapcsolták.

Vakarcs: Kemény száznegyven centis magasságával ő a legkisebb termetű feyenc. A sokadik kocsmai verekedése után elküldték a határvidékre, mondván ott annyi kumiszt iszik, amennyit csak akar

Biztos úr: Egykor városi poroszló volt, de rajtakapták, amikor kenőpénzt vágott zsebre.

Balhorog: Egykori kidobóember. Egyszer összeveszték a szeretőjével, és véletlenül rosszul sült el egy pofon.

Doktor úr: Mindenféle főzeteket készítet bémunkába, de egy nő belehalt a magzatelhajtó kotyvalékba.

Böllér: Állítólag több mint ötven embert ölt meg, és a húsukat kimérte a hentesboltjában. Eredetileg gályarabságra ítélték, ám egy zendülés során egyedül mentette meg a hajtót, így kegyelmet kapott.

Sneci: Piti besúgó volt, ám egyszer valahogy a kelletténél jobban összekuszálta a híreket.

Illetve Sialis atyát is alakíthatod, ha akarod, de akkor valamivel több kötöttséged is lesz, így légy szíri, és egyeztetünk.

2.) Bevezetés, helyszínleírás

Az 1742. számú telepesfalu első látásra az égvilágon semmiben sem különbözik a környéken lévő többi hasonló műintézménytől. A róna közepén egy mészkődomb magasodik, rajta, s körülötte négy napi járásra található egyetlen erdőfolt, mégpedig egy gyöngyvirágos- tölgyes, üde erdőcske. A mészkőszikla nem valami nagy, oldalai meredek, gyakorlatilag járhatatlanok, minden egyes valamennyire is vízszinteshez közelítő felületen kisebb – nagyobb tölgyfák nőttek. Maga a tábor a szikla tövébe épült, félkör alakú nádtetős vályogfal övezi. A faltól kezdődően megművelt földsávok hasítanak legyező alakban a róna fütengerébe. Ha elég eső esik, egész jó termést adnak ezek a parcellák, és tíz évből kilencben kap is elég esőt a föld. (Tököt, babot, árpát, búzát, lucernát termelnek, illetve zöldségeket, valamint az előző pap a rönkfal tövében egy hihetetlenül gazdag gyógyfüveskertet is ültetett, ami ugyan kicsit elvadult azóta, de mégis van még benne vagy hatvanféle gyógynövény. Részletes listát nem mellékelnek.) A kertek végébe

ástak egy esőtározót is, amolyan kacsásztató tavacskát, ahová a lábasjóságot szokták itatni vinni. A tavacska köré jegenyefákat ültettek, de ezek még csak olyan négy méter magasak, majd idővel megnőnek.

A falu huszonhárom vályogházból áll, mindegyik tetején mohos nádfedél. A házak kb. egyformák, egyedüli kivétel a falu pásztorának háza, aminek van egy nagyobbacska terme, amely egy füst alatt szentély, iskola, és közösségi ház is. Itt tanítgatta a néhai Kelsera atya a falu lurkóit, itt celebrálta az istentiszteleteket, és itt gyűltek össze a falu lakói, ha megbeszélnivalójuk volt.

A mészkőtömb oldalában nyílik egy kis barlang, amit a helyiek nyilvánvalóan raktárnak használtak. A barlang túlfelén erős, vasalt faajtóval zártak el egy járatot szakértő kezek. A járat egy nagyobbacska üregbe vezet, ahol immáron tizenöt éve egy Galrex ütött tanyát. Senki sem tudja, hogy miért kedveli annyira ezt a helyet, hiszen sötét, nyirkos, és unalmas, de miután az utóbbi két évtizedben itt tanyázott, biztosan szereti ezt a lukat. Senki sem tudja, mit csinál itt, csak a terem közepén lebeg, és néha kuruttyol egy kicsit. A falu lakói rég rájöttek, hogy nem ajánlatos zargatni, ezért építették be az ajtót, nehogy letévedjen egy gyerek. Az ajtóra pirossal egy koponyát festettek, és jó nagy betűkkel rá is írták közös nyelven, hogy: “Életveszély! Ne menj be!” (Annak, aki tud olvasni...) Azonban a nomádok megrongálták a reteszt, csak szerszámokkal, és jó negyven perces munkával nyitható. Az előző telepesek úgy tapasztalták, hogy nem bánt senkit, csak szeret itt lenni. Nem mintha a telep régi lakói abban a helyzetben lennének, hogy átadják tapasztalataikat...

Ahogy a falu közelébe érnek, nyomban nyilvánvalóvá válik, hogy itt túl nagy a csend. Ugyanis a faluban egyetlen élő lélek sincs. Olyan negyven – ötven ember csontjai hevernek szanaszét a faluban, és a vályogházakban. Különböző vadállatok eléggé megcsócsálták már a testeket, gyakorlatilag csak a csupasz csontok maradtak. A házakban mindenütt fosztogatás nyomai látszanak: Az ajtók betörve, a ládák feltörve, ruhanemük, személyes tárgyak mindenfelé szétszórva. Nyilván nem túl sok értéket találhattak itt,

ugyanis még a falu kapuját ékesítő bronz 1742. számot is lefeszegették, és elvitték magukkal. Minden falat kaját elvittek, a néhány esetleg értékesebb ruhadarabot is, de a falut nem gyújtották fel. Ekkor indultak azok az események, amelyek a kaland történéseihez vezettek. 3767 -es az utolsó dátum a lelkiismeretesen vezetett feljegyzésekben, ebből valószínű, hogy olyan egy éve prédálták fel a falut. Az elszórt törött nyílvevesszők nem hagynak kétséget a tettesek felől: Nomádok. Azonban valaminek nem maradt nyoma: Egy nyargaló lemászott a Galrex üregébe is, hátha ott tartják az értékesebb cuccokat. Teljesen örülten jött vissza. Társai mérgekben egy pörölyvel támadtak az ajtónak, de hamar megunták, inkább az elborult elméjű nyargalóval foglalkoztak. A nomádok szent borzadállyal tekintenek az örültekre, így pörül járt társukat is hazavitték, és a sámándombra kísérték, abban reménykedve, hogy a Galrex által okozott téboly a sámánbetegség kezdete. Ott elvegetált egy évig, de csak nem akart sámánná változni, azonban az egyik ifjúsámán felfigyelt az össze – vissza motyogó szerencsétlenre. Hónapok szívós munkájával, rábeszéléssel, kínzással, mágiával, – bár ez inkább legyen az ő titka – sikerült is kiszednie belőle a történet nagy részét. Pontosan tudja, mi van a barlangban, és kész a terve is: Ha szemtől szembe kerülne a lényvel, egyszerűen elf nyelven beszélne hozzá, amit az többé – kevésbé ért, akkor egyszerűen elvitethetné magát bárhova. Nyilván felbecsülhetetlen érték lenne egy síkok közt utazni képes háttas. Acsád sámán, a síkjáró! Az már igen! Ám ehhez sajnos az ifjú Acsádnak néhány segítőre is szüksége lesz. Beszervezte épp ezért Bojta ifjúsámánt is, aki tökéletes segítő: Körülbelül tudja, mi az a Galrex, fel tudja mérni az értékét, van egy tizenöt nyargalóból álló szablyatestvérisége és egyáltalán nem beszél elf nyelven. A terv kész, előreláthatólag egy hét alatt véghez vihető, és különös ellenállással sem kell számolni ezen a felprédált vidéken. Egy valamire kell csak vigyázni: Előbb érjen a

Galrexhez, és vitesse magát biztonságba vele. Aztán Bojtát majd megbékíti valahogy évek alatt. Akár még a szelíd Galrexét is kölcsönadhatja neki néhanapján.

Bojta ifjúsámán azonnal vállalkozott a közös akcióra, hiszen nagyon jól tudta, hogy tizenöt nyargalója bármikor elintézi Acsádot, és mivel Acsád a rejtőmágiák mestere, egyedül ő képes elintézni, hogy észrevétlenül elhagyhassák a tábor. Azonkívül Bojta ismeri egyedül a Fekete Üst szertartását, amit természetesen mélyen titkol Acsád elől. Ugyan bármit is hisz Acsád, Bojtának csak körülbelüli sejtései vannak arról, mi lehet az, amiért mennek, de ha elég értékes, hogy Acsád ne merjen egyedül nekivágni, és ne szégyelljen segítséget kérni, akkor biztosan megéri. Azonban ő is hallott a megtébolyodott nyargalóról, és mindenképpen egy élőholt szolgát akar beküldeni maga helyett, nehogy hasonló sorsra jusson ő is.

Apró hiba csúszott azonban a számításaikba: A kalandozókkal erősített fegyencsapat kerek három nappal korábban érkezett a táborba, mint a nomádok, és mivel nincs nagyon hova menniük – amit remélhetőleg ők is felfognak – nem akarják csak úgy elhagyni a falut. De nem olyan fából faragták a két sámánt, hogy csak úgy megijedjenek egy laza kétszeres túlerőtől.

3.) Események

Első nap

A csapat megérkezik a faluba. Konstatálják, hogy az előző telepeseket kiirtották. Az egyik kunyhóban egy eszméletlen sebesültet találnak, az atya azonnal kezelésbe veszi. Az állapota válságos, súlyos sebláz gyötri. A fegyencek az atya irányítása alatt egykedvűen elkezdi eltakarítani a holttesteket. Azaz inkább csak ásnak egy nagy gödrot a vályogfalán kívül, beledobálják a csontokat, az atya elmond egy rövid beszédet, majd földet húznak a gödörre, és egy sebtében faragott követ: “Emberek voltak. Értelmetlenül haltak. Legyen meg az istenek akarata!”. Kitakarítják a kunyhókat, és elfoglalják a helyüket. Hárman – négyen jutnak egy házikóba, de ezen a helyen nem is nagyon szeretnének egyedül éjszakázni. A transzporttal érkezett családok három egymás melletti házat foglalnak el. Éjjel nyugalom.

Második nap

Az atya irányításával rendbe teszik a veteményeskerteket, majd a termőföldeket is elkezdik gatyába rázni. Szomorúan állapítják meg, hogy ez bizony nem egy napos meló. A sebesült magához tér, és ha nehezen is, de beszélni kezd: Elmondja, hogy Kanaeres közlegény Nadálytorok várból, amit olyan két hete égetett porig egy portyázó csapat. (Ezzel a karakterek küldetése gyakorlatilag véget ért. A szerződésben Nadálytorok vár védelméről volt szó, ami épp most semmisült meg.) Üdvözli az erősítést, de nem sok jóval biztathatja őket: A füst nyilván riasztotta a többi falu lakosságát is, mindenki elrejtőzött. Valószínűleg kétheti járásra nem lelhető föl élő ember. Mindazonáltal a nomádok zsákmánnyal megrakodva vonultak el, gyaníthatóan most már egyenesen hazafelé tartanak. Akár maradhatnak is, nem valószínű, hogy egyhamar visszatérnek. A tizedesnek még gratulál, ugyanis ezennel ő lett a Nadálytorok helyőrség parancsnoka, mint legmagasabb rangú katona, ő ugyanis közlegény, más túlélő pedig tudomása szerint nincs.

Ahogy beesteledik, az egyik fegyenc lélekszakadva rohan az atyához, aki rövid elmélkedés után bemegy Kanaereshez, majd bekéri magához a zsoldosokat is, majd röviden vázolja a helyzetet: A nem is olyan messzi távolban hat füstoszlop száll fel az alkonyi égre. "Úgy tűnik társaságot kapunk."

Harmadik nap

Hajnalhasadáskor, az első napsugarak előtt, amikor az ember a legédesebben alszik, velőtrázó, vijjogó kiáltás ugraszt ki mindenkit az ágyából. Egy nomád nyargaló rikoctozik a telep kapuja előtt, majd egy tolldíszes nyilvesszőt repít a kapu kellős közepébe. Valamit ordibál is a maga nyelvén, ha valaki érti, le is fordíthatja: "Bojta sámán nevében elfoglalom ezt a földet, fűvét, vizét, egét! Aki meg akar érte verekedni, az lépjen elő!" Innentől válik a helyzet igazán komollyá. A karaktereknek el kell dönteni, mit tesznek: Ha menekülni akarnak, gyakorlatilag nincs esélyük. Kétheti járásra található az utolsó biztos menedék, és a fegyencek gyalogszerrel nem menekülhetnek. Az egyetlen értelmes megoldás a hátukat a falnak vetve harcolni.

Főleg a miatt, mivel a menekülőket a nyargalók egyszerűen lekaszabolják.

Estére megérkeznek a nomádok. Olyan öt nyíllövésnyire veri föl sátrát egymás mellé a két sámán, a harcosok körülöttük táboroznak le, a növendék jegenyefák tövében. Miután látják, hogy a bent lévők bizony megvetették a lábukat, és miután a tegnap egész nap kémkedő nyargaló jelentéséből tudják, hogy kb. kétszeres túlerőben vannak, plusz a nők és a gyerekek, valamint mivel az égvilágon semmilyen ostromfelszerelésük sincs, úgy döntenek, kicsit megpuhítják a védőket. Acsád sámán ismer egy varázslatot, amivel minden éjjel rémálmokat hozhat a bent lakókra, azonban ezért nagy árat fizet: MP -inek csak a felével és Fp -inek csak kétharmadával rendelkezhet szabadon, a többit leköti a mágia fenntartása. Innentől kezdve minden alkonyatkor Acsád fejhangú kántálásával zárul a nap, amint két órán keresztül gajdolvá erősíti a varázslatát. A bent lévőkre nézve ez kellemetlen következményekkel jár: Aki nem dobja meg Asztrális ME -jét 40Eellen, azt bizony egész éjjel (Ha nappal próbál meg aludni, akkor is.) rémálmok gyötrik, úgyszólván képtelen pihenni. Ennek a hatása annyi, hogy a második alvás nélkül töltött éjszakától kezdve minden nap -1 Állóképesség mindenkinek. (3 alá nem csökkenhet az állóképességük.) A nomádok egyenlőre nem támadnak, megpróbálják kicsit kifárasztani az ellenséget. Éjjel kétszer – háromszor rikoctozva előront három – három lovas, és négy – öt nyilvesszőt lönek a falon belülre minden célzás nélkül, csak hogy idegesítsék a védőket. Lőtávolon kívül maradnak (Mármint a hosszú íjak lőtávján kívül, ami bőven a visszacsapó íjak lőtávján belül van.), és fél óra után elhúzzák a csíkot, ha veszélybe kerülnek, visszavonulnak. Egyedüli feladatuk a bentiek zaklatása. Egyébiránt eseménytelenül telik az éjszaka.

Acsád mágija megfog: Éjjel mindannyian rémálmokat látnak. Ami különös, hogy mindannyian ugyanazt: (Én speciel nyomtattam minden egyes álomból egy – egy példányt minden játékosnak minden egyes estére, és a nap végén egyszerűen a kezükbe nyomtam az összehajtott lapot. Így nem annyira nyilvánvaló, hogy ki mit álmodik, és

egymásból kell kicsikarniuk az információt, ha jutni akarnak valamire.)

Kiabálásra riadsz fel legszebb álmodból, kirohansz a házból, és egyetlen pillantással felméred a helyzetet: A házak nádteteje lángol a kaput épp faltörő kossal döngetik. Ahogy magadra kapod a ruháidat, kezedbe a fegyveredet, velőtrázó recsegés – ropogással szinte berobban az ajtó. Az éjszakai köd tapogatózó csápokként nyomakodik be a frissen támadt résen, ám az egykori ajtónyílás közepén valami feketeség takarja el a tejfehér talajmenti ködöt. Látod magad körül a társaidat, ahogy tébolyultan rohangálnak, s kiáltoznak. Néhányan megeresztenek egy – egy nyilat is a sötét figura irányába, de azok minden látható eredmény nélkül tűnnek el a ködben. Ekkor nem evilági, vérszomjas hörgés hasít az éjszakába, nyomában ezernyi nomád torokból szakad fel a dühöd, vijjogó csatakiáltás. A ködből kétebbernyi, pikkelyes démon lép elő, s könnyed, szinte légies mozdulattal nyújtja ki aránytalanul hosszú karját, és tépi le az egyik közelben álló fegyenc fejét. Két szívdobbanásnyi időn belül vagy tizenöt nyilvánzó repül felé, majd pattan le minden látható eredmény nélkül a lény irhájáról. Rövid hörrenéssel eliramodik, s miközben átvág a falu központi terén, sebesen kaszázó kezeivel két – három fegyenc beleit is kiontja. Még két egy szívdobbanás, még tíz mit sem érő nyilvánzó, még egy fél lépés, és már előtted is áll a démon. Tompa, reccsenő hangot hallasz, ahogy karmaival a húsodba vág, s érzed, ahogy megroppannak a bordáid, amint a feje fölött a háta mögé hajít, mint valami haszontalan rongydarabot. Ahogy a saját véredben fekszel a földön, még megpillantod az alkonyatkor éneklő sámánt, amint halkan mormolva lépeget a holttestek között, és szórakozottan bámulja a még rángatózó maradványokat. Ekkor éri el agyadat az eddig valamiért késlekedő fájdalom. Felkiáltanál, de már nincs hozzá elég levegőd...

Felriadsz, és akkor, az éjszaka sötétjében döbbersz rá, hogy csak álmodtál. Mindazonáltal reggel egyáltalán nem érzed magad kipihentnek, minden tagodat ólmos fáradtság nehezíti el.

Azonban a két ifjúsámán mestere, Ögödej öregsámán sem tétlenkedik: Valahogyan megneszelte, mire készülnek, és elhatározta, hogy megleckézteti őket: El akarja happolni az orruk előtt a Galrexet. Ezt amolyan jóindulatú figyelmeztetésnek szánja csak, már csak a miheztartás végett, hisz az ifjúsámának tulajdonképpen nem követtek el semmit. Álmban megpróbál kapcsolatba lépni az egyik karakterrel, és rábírní, hogy segítsen neki.

Kiabálásra riadsz fel legszebb álmodból, kirohansz a házból, és egyetlen pillantással felméred a helyzetet: A házak nádteteje lángol a kaput épp faltörő kossal döngetik. Ahogy magadra kapod a ruháidat, kezedbe a fegyveredet, velőtrázó recsegés – ropogással darabjaira hullik az egész világ, mintha egy tükröt törtek volna rípiyára. Hirtelen egy kerek sátorban találod magad, barátságosan ropogó tűz mellett. Veled szemben apró öregember ücsörög s fázósan húzza össze magán a takarót, ami a vállaira borul. Rád néz, elmosolyodik, arcán összeszaladnak a ráncok, vágott szeme szinte eltűnik köztük. Beszélni kezd, a nomádok kicsit reszelős nyelvén, de furcsa mód tisztán érted minden szavát: “Ne félj, Ögödej öregsámán vagyok és segíteni akarok! Mutatok egy rajzot, ezt másold le minél pontosabban, ird egy bőrdarabra, és tekerd a fejed köré, hogy épp a homlokodra essen a minta! Menj oda a madárhoz, és ismételd el, amit mondok: Alysser hyerto Ögödej selia syass relior kalie, sialal uschaya jialto kharite. Aztán add át a bőrdarabot valamelyik sámánnak!”

A mondat fordítása, ha valaki ért elfül:” Én, Ögödej öregsámán, meghívlak magamhoz, a környék egyetlen uschaya fája védte jurtámba.”

Negyedik nap

Ma a nomádok várakozó álláspontra helyezkednek, semmit sem tesznek azon kívül, hogy kétóránként vijjogva körbenyargalja a tábort három – három nyargaló. Éjjel azonban furcsa látványosságra figyelhetnek fel a várbeliek: Ha

hagytak őrt a szikla tetején, az mindenképp észreveszi, hogy a szikla nomád táborral átellenes oldalán Bojta sámán szervezkedik:

Ahogy mélyül a szürkület, halk zümmögés száll a csendes nyári éjben. Hamarosan köd támad, és a sűrű fehér gomolygás fél óra alatt beteríti a tájat. A távolabbi tárgyak már csak elmosódott körvonalakként látszanak, a sámánok táborában lobogó fáklyák azonban tisztán látszanak. Hamarosan fényt vesztek észre a szikla faluval ellentétes oldalán is. Egy sámán végez valami szertartást, de ez valahogy teljesen más, mint a – most már – szokásos alkonyi kántálás. Egy nagy, kormos bronzüst körül jár lassú, réveteg köröket, s a négy égtáj felől meggyújtja az előre elkészített tüzelőt, ami valahogy furcsa, gyantás illatú füsttel ég, bár inkább csak parázslik, és a sámán, illetve a tűz fénykörén éppen csak kívül várakozó kilenc nyargaló láthatólag nem akarja felszítani. A sámán továbbra is valamilyen furcsa, zsongító éneket zümmög, de elkezd egy rézbográcscsal vizet mer a nagyobb üstbe. Hat – nyolc kört tesz a kondér körül, mire az megtelik. Ezek után mindenféle füveket, szárított vackokat, miegymásokat dobál az üstbe. Hosszú – hosszú percekig egy helyben állva kántál. Amíg énekel, előlép egy nyargaló, és egy bőrszalagokkal ékesített kopját szúr a földbe, a sámán és az üst közé. A sámán lassan, révetegen, mókol valamit, úgy néz ki, mintha fel akarna mászni a kopja nyelére. Amikor abbahagyja, teljesen kifordult szemekkel, láthatóan magán kívül rángatózik. Ekkor két nyargaló előlép, harmadik társukat, egy ősz hajú, idősebb férfit támogatva. A sámán előrántja oldalán lógó hüvelyéből a kését, és minden teketória nélkül, továbbra is valami monoton dallamot dúdolva, egyszerűen elvágja az ősz hajú férfi torkát. Gurgulázó hörgés hallatszik, de a két nyargaló erősen tartja az öreget, így a test állva marad, nem csuklik össze. A sámán vár néhány percet, de amikor kezd elapadni a férfi torkából feltörő vérpatak, újra használatba veszi az előbbi kést. Rövid erőlködés után levágja a férfi fejét, majd beledobja az üstbe. Ezek után lehajol, és a még gőzölgő test bal lábát vágja le. Lassan halad, temérdek vér ömlik ki, és úgy tűnik a kése nem a legmegfelelőbb eszköz ehhez a durva munkához. Legalább háromnegyed órába telik, amíg végez a hentesmunkával, ám addig négy nyargaló nekiáll ásni, és mire a szerencsétlen öreg minden egyes darabja az üstbe kerül, már jó kétembernyi gödröt

mélyítetek a tábortűz mellé, amit ki is béleltek két – három szarvasbőrrel. Másik két nyargaló apró, egyszemélyes vászonsátrat ver a tűz fénykörén kívülre. Ekkor az a két nyargaló, akik eddig a testet tartották, és akik ruháját most már tenyérnyi vérfoltok tarkítják, felemeli az üstöt, és teljes tartalmát beleönti a gödörbe. Ekkor a sámán, még mindig magánkívül ugyanazt a monoton dallamot zümmögi, nekiáll megint “mászni” a kopjanyélen, bár ezúttal inkább úgy tűnik, mintha lefelé ereszkedne. Amikor “leért”, vagyis amikortól kezdve nem imitál mászást, mintha kissé magához térne, fennakadt szemei megint értelemmel telnek meg. Két nyargaló egy legallyazott fácskát ereszt a gödörbe. A sámán odalépdél a gödörhöz, és a fácska oldalágcsontjait létrafokokként használva lemászik a szarvasbőrrel bélelt lyukba. Odalentről ingerült beszéd hallatszik, a sámán legalább fél órán át kiabál a gödör mélyén, és közben egyesével kidobálja a testrészeket.

(Ha valaki beszéli a nomádok nyelvét, érti, hogy a sámán láthatatlan, és hallhatatlan valakikkel alkudozik az egyes testrészekre. “Adok a lábáért egy asszonyi hajfonatot... Adok érte kettőt... Adok érte három hajfonatot és egy tálka hajnali harmatot.” Kirepül egy láb a gödörből. “Adok a kezéért egy nyúl lelket... Adok érte kettőt... Adok érte két nyúl lelket, és egy csíkot saját zekémből.” Kihajít egy kezét. “Adok a fejért egy pint vért, ha a lelkét is belézárjátok... Adok érte két pint vért... Adok érte öt pint vért, és egy fehér lovat.” Kirepül a fej.)

Ahogy a fej is kikerül a gödörből, a sámán felmászik a létrán, majd egy bőrszakba gyűjti össze a testrészeket, és bevonul a sátorba. Odabent legalább fél órát eltölt, majd amikor előjön, bőrtömlőt tart a kezében, amiből valamilyen éghető folyadékot önt a már alig parázsló tűzre, amiből hirtelen embermagas lángok csapnak fel. Az egyik nyargaló egy nyereg nélküli lovat vezet elé kantáron, és egy hosszú, kétélű tört ad a kezébe. A sámán a kést két marokra kapja, majd pillanatnyi tétovázás nélkül a ló szügyébe dőfi. Az egy panaszos nyihogással felágaskodik, majd eldől, mint egy

szák. Szép, tiszta szívűdjés. A sámán gyorsan nekilát, és a késsel levágja a ló fejét, amit a tomboló lángok közé helyez. Furcsa módon a fej mintha egyáltalán nem melegben lenne, minden szőrszála épnek tűnik, a lángok egyszerűen csak körbenyaldossák. A sámán egy tarisznyából mindenféle apró vackokat vesz elő, és sorban a lófej köré helyezi őket a tűzre. A végén egy késsel saját alkarját vágja meg, s envérét csorgatja a lángok közé. Hirtelen lobbannak egyet a lángnyelvek, és másodpercek alatt porrá égetik a lófejet, és a rádobált vickeket – vackokat. Ahogy porrá omlanak a tárgyak, a sámán hátralép egy lépést, és hang nélkül összeesik. Két nyargaló, a hentesmunkától még mindig véres ruhában odalép mellé, leguggolnak, és egyikük tiszta gyolcskötésekkel bekötözi az alkarjára hasított, még mindig vérző sebet, majd ketten fölnyalábolják a sámánt, és a dombot nagy ívben megkerülve elviszik a tábor irányába. A többiek eltapossák a lassan leohadó tüzet, összeszedik a kellékeket, a sátrat hatalmas batyuba kötik, és egy kétkerekű kocsira pakolják, majd elhajtanak a tábor irányába. Az utolsónak maradók eltüntetik a nyomokat, a lódögöt begördítik a gödörbe, és földet lapátolnak rá, a tábortűz nyomait is eltüntetik, a hamut kis zacskóba gyűjtik, az üst által hagyott félgömb alakú bemélyedéseket is kiigazítják, majd lelépnek a tábor irányába.

Ha valamelyik karakternek van legendaismerete, esetleg, ha pontosan elmesélik Sialis atyának, ő is megmondhatja mi ez: A Fekete Üst szertartás. Ezzel a szertartással egyfajta tudattal rendelkező élőhalottat teremthet a sámán. A jelentése egyszerű: A sámán először megmássza a világfát (kopja), és testet cserél egy pusztító szellemmel. A szellemet lehozza magával az itteni világba, és az megöli a kiszemelt alanyt. Majd a sámán lelke lemászik a világfán, és visszafoglalja a testét. Ezek után a sámán leszáll az alvilágba, és a lenti szellemekkel megalkuszik a testre, valamint a lélekre. Visszahozza a lelket, összeállítja a testet, és

kész is a tudattal rendelkező élőhalott. Bojta sámánnak ez az élőhalott azért kellett, mert képes ellenállni a Galrex keltette örületnek. A “kész” élőhalottat a sátor vásznába csavarva csempészték be a táborba, és azért fontos a nyomok eltüntetése, nehogy Acsád felismerje a szertartás nyomait. Had legyen egy meglepetés is a tarsolyában, kenyértörés esetére...

Mai rémálom: Teljes harci díszben állsz a vályogfal tetején, és figyeled, ahogy a nomád tábor szélén gajdol a sámánjuk. Múlt éjjel is láttad táncolni, de ez most valahogy más. A kántálása sokkal panaszosabb, sokkal fájdalmasabb. Egyik kezében kést tart, amivel csikokat vagdos le a ruhájáról, és egy fakeretre erősíti őket, majd néhány mozdulattal vörösokkerrel keni be a bőrkejét. Táncol, énekel, és benned valahogy egyre nő a nyugtalanság. Ahogy egyre hangosabban ordibál, a hangja is kezd megváltozni. Valahogy mélyebb lesz, erősebb, már nem is jöhetne emberi torokból. Ekkor a fakeret rőtörös fénnel kezd izzani, s e kétes világítás mellett döbbsen fedezed fel, hogy a sámán félmeztelen. A csikokat a saját bőréből hasogatta, vörösokker helyett pedig envére borítja. A vörös derengés végigkúszik a keretre feszített bőrcsikokon, egy egyenlőtlen hatszögletű nyílást képezve. A hatszögből velótrázó üvöltés felel a sámán ordítására, majd egy lángokkal övezett kéz nyúl ki a nyílásból. Perceken belül a sámán előtt áll a jövevény, mint gyermek valami obszcén szülés után, és gesztusaiból is nyilvánvalóvá válik, hogy parancsra vár. A sámán egy szót vakkant csak neki valamilyen reszelős nyelven, és a falu felé mutat. A démon elindul a vályogvár felé, s lába nyomán lángra kap a puszta száraz füve, s a legyező alakban szétfutó lángnyelvek uszályán érkezett démon nekilát, hogy módszeresen porrá égesse a falut...

Felriadsz, és akkor, az éjszaka sötétjében döbbsz rá, hogy csak álmodtál. Mindazonáltal reggel egyáltalán nem érzed magad kipihentnek, minden tagodat ólmos fáradtság nehezíti el. (-1 Állóképesség)

Sámános álom: Teljes harci díszben állsz a vályogfal tetején, és figyeled, ahogy a nomád tábor szélén gajdol a sámánjuk. Múlt éjjel is láttad táncolni, de ez most valahogy más. A kántálása sokkal panaszosabb, sokkal fájdalmasabb. Hirtelen egy kerek sátorban találod magad, barátságosan

ropogó tűz mellett. *Veled szemben apró öregember ücsörög s fázósan húzza össze magán a takarót, ami a vállaira borul. Rád néz, elmosolyodik, arcán összeszaladnak a ráncok, vágott szeme szinte eltűnik köztük. Beszélni kezd, a nomádok kicsit reszelős nyelvén, de furcsa mód tisztán érted minden szavát: "Ne félj, Ögödej öregsámán vagyok és segíteni akarok! Mutatok egy rajzot, ezt másold le minél pontosabban, írd egy bőrdarabra, és tekerd a fejed köré, hogy épp a homlokodra essen a minta! Menj oda a madárhoz, és ismételd el, amit mondok: Alysser hyerto Ögödej selia syass relior kalie, sial uschaya jialto kharite. Aztán add át a bőrdarabot valamelyik sámánnak!"*

A mondat fordítása, ha valaki ért elfül: „Én, Ögödej öregsámán, meghívlak magamhoz, a környék egyetlen uschaya fája védte jurtámba.”

Ötödik nap

Ma már érződik az embereken a fáradtság (-1 Állóképesség), és ez meglátszik a védelmen is. Az örök éppen csak támasztják a falat, az asszonyok – gyerekek napközben órákig csak pihegnek a házakban. Ma is kétszer – háromszor előrontanak a nomád gyerekek, és kicsit riogatják a népet.

Mai rémálom: *Lódobogásra riadsz. Nem is igazi dobogás ez, hanem valami mélyről jövő dübörgés, mintha ezernyi ló robogna el épp melletted. Magadra kapkodod a ruháidat, és karddal a kezében robbansz ki az ajtón. Ameddig a szem ellát, lovasok nyargalnak, ezrek, tízezrek. Füledbe nyilall a váratlan csönd. Hirtelen egy kerek sátorban találsz magad, barátságosan ropogó tűz mellett. Veled szemben apró öregember ücsörög s fázósan húzza össze magán a takarót, ami a vállaira borul. Rád néz, elmosolyodik, arcán összeszaladnak a ráncok, vágott szeme szinte eltűnik köztük. Beszélni kezd, a nomádok kicsit reszelős nyelvén, de furcsa mód tisztán érted minden szavát: "Ne félj, Ögödej öregsámán vagyok és segíteni akarok! Mutatok egy rajzot, ezt másold le minél pontosabban, írd egy bőrdarabra, és tekerd a fejed köré, hogy épp a homlokodra essen a minta! Menj oda a madárhoz, és ismételd el, amit mondok: Alysser hyerto Ögödej selia syass relior kalie, sial uschaya jialto kharite. Aztán add át a bőrdarabot valamelyik sámánnak!"*

azonnal eltalálja nyolc – tíz nyilvessző. Két hörrenésre futja még az erejéből, azután elcsendesedik. A körülötte riasztó gyorsasággal terjedő fekete tócsa nem hagy kétséget a felől, hogy meghalt. Hirtelen abbamarad a nyílzápor, s mintegy varázsütésre, elcsendesednek a nyargalók is, ám mindenkinek elszorul a torka, hisz tudjátok jól: Ez csak amolyan vihar előtti csend. Mire felocsúdnátok, és védekező állást vennétek fel, már meg is jelenik a mellvéd fölött az első nomád feje, és másodperceken belül már vagy tízen nyilaznak a mellvéden belülről. Ez az előőrs fedezi társaik rohamát, de ezt már nem látod, mivel kétségbeesetten próbálsz kitépni a torkodba fúródott pettyes tollas nyilvesszőt, ám vészes gyorsasággal sötétül előtted a világ, s már nem látod az acél villanását, amikor egy nyargaló egy jól irányzott szablyavágással elválasztja a fejedet a törzsedtől...

Felriadsz, és akkor, az éjszaka sötétjében döbbsz rá, hogy csak álmodtál. Mindazonáltal reggel egyáltalán nem érzed magad kipihentnek, minden tagodat ólmos fáradtság nehezíti el. (-1 Állóképesség)

Öregsámán – álom

Lódobogásra riadsz. Nem is igazi dobogás ez, hanem valami mélyről jövő dübörgés, mintha ezernyi ló robogna el épp melletted. Magadra kapkodod a ruháidat, és karddal a kezében robbansz ki az ajtón. Ameddig a szem ellát, lovasok nyargalnak, ezrek, tízezrek. Füledbe nyilall a váratlan csönd. Hirtelen egy kerek sátorban találsz magad, barátságosan ropogó tűz mellett. Veled szemben apró öregember ücsörög s fázósan húzza össze magán a takarót, ami a vállaira borul. Rád néz, elmosolyodik, arcán összeszaladnak a ráncok, vágott szeme szinte eltűnik köztük. Beszélni kezd, a nomádok kicsit reszelős nyelvén, de furcsa mód tisztán érted minden szavát: "Ne félj, Ögödej öregsámán vagyok és segíteni akarok! Mutatok egy rajzot, ezt másold le minél pontosabban, írd egy bőrdarabra, és tekerd a fejed köré, hogy épp a homlokodra essen a minta! Menj oda a madárhoz, és ismételd el, amit mondok: Alysser hyerto Ögödej selia syass relior kalie, sial uschaya jialto kharite. Aztán add át a bőrdarabot valamelyik sámánnak!"

A mondat fordítása, ha valaki ért elfül:” Én, Ögödej öregsámán, meghívlak magamhoz, a környék egyetlen uschaya fája védte jurtámba.”

Ahogy leszáll az éj, Acsád sámán eljárja rémálomhozó táncát, ám mellé őt nyargalót rejtőmágiával burkol be (+50 rejtőzés), akik így észrevétlenül megmásszák a falu fölé magasodó sziklát. Nem csinálnak semmit sem, ám reggel megvárják, amíg elkezdődik az élet a faluban, majd amikor a bentiek előbújnak, elkezdik kiegyelni őket. Mivel kitűnő céllövők (CÉ: 48) elég nagy pusztítást vihetnek végbe odabent, mire valamit kitalálnak ellenük. Ha eleve hagytak őrséget a szikla tetején, azok jó eséllyel észreveszik a mászó alakokat, és különösebb nehézség nélkül megfutamíthatják őket. (Ugyanis Bojta sámán azt az utasítást adta nekik, hogy ha megy, másszanak föl, ha ellenállásba ütköznek, inkább vonuljanak vissza. (Nem akarja az embereit fölöslegesen veszélyeztetni, hisz ők az egyetlen ütőkártyája, márpedig egy védőkkel megpakolt meredek dombocská bevétele igencsak kétesélyes vállalkozás.))

Hatodik nap

Ma már tényleg fáradt mindenki (-2 Állóképesség), és a szempillák, mintha ólomból volnának, szinte ki kell őket támasztani. Napközben a szokásos riogatás megy, más nem. Éjjel azonban, miután eljárta rémálomhozó táncát, Acsád sámán látszólag beül a sátrába, és pihen, eszik – iszik. Valójában ez mindössze egy 30E erejű illúzió, ő ugyanis különböző rejtőmágiák leple alatt épp a falu felé onson. (Az egyszerűség kedvéért 30E az őt óvó mágiák ereje is, de ha gondolod, ezt módosíthatod.) Átmászik a falon (Ez annyira legyen könnyű neki, amilyen hanyagra a falu védelmét szervezték, azaz ha nagyon körmönfontan figyelik a nomádokat, akkor legalább esélyük legyen

észrevenni, de ha nem, akkor nyugodtan bejuthat észrevétlenül.) Beoson a barlangba, és lemegy a Galrexhez. Azonban egy kis hiba csúszik a számításába: Eleve arra bázírozott, hogy saját mágiaellenállása elegendő a Galrex örülete ellen, azonban keserűen csalódnia kell: Ő sem immunis a Galrex emlék – támadására, amikor elborítják elméjét a látomások percekre elveszik a távoli világok zürzavaros képeiben, és mire összeszedi magát már megtörtént a baj: A leplezőmágiák lefoszlottak róla, és öntudatlanságában üvöltött s egy hatalmasat, ami oroszlánbögésként vágódott elő a barlang által mintegy felerősítve. Mikor összeszedi magát, kibotorkál a Galrex üregéből a barlangba, és rögtön rájön, hogy pucolnia kéne az ébredő faluból, így nyílegyenesen az első létra felé rohan, közben egy – egy varázslattal, botütéssel ártalmatlanná teszi, aki csak az útjába áll, felrohan a mellvédre, leereszkedik (Olyan három – négy méter magas a fal. Ez nem esik nehezeére...), és lélekszakadtából fut a nomád tábor felé. A táborban a nyargalók furcsán néznek rá, Bojta pedig azonnal átlát a szitán, és mogorván meghívja beszélgetni sátra magányába. A nyargalók füle hallatára mégsem veszekedhet két sámán! Ingerült légkörben beszélük meg ezt a kis incidenst, és döntés születik: Másnap végső rohamra indulnak a vár ellen, és a két sámán együtt marad, egymást szemmel tartva vezényli az ostromot, majd együtt lépnek be a Galrex üregébe, és megosztóznak a zsákmányon. Ebbe Acsád kénytelen – kellelten beleegyeznek.

Mai rémálom: *Arra ébredsz, hogy a kapu hatalmas reccsenéssel szinte berobbant. A nyílásban a távolról már látott két sámán áll, mindkettőjük körül baljós zöld fénybuborék dereng, a rájuk kilőtt nyílvesszők egyszerűen lepattannak a védőauráról. Egyetlen kézmozdulatukra tucatnyi szürkén derengő szellemalak robban elő, mintegy a kaftánjuk ujjából, amik azonnal elkezdenek össze – vissza cikázni a faluban. Aki emberhez érnek, annak orrán – száján dőlni kezd a vér, és hörögve összeesik. A földön rángatózókat a sámánok nyomában belépő nomádok tüzdelik tele nyílvesszőkkel. Percekig képes vagy elkerülni a találkozást a cikázó rémalakkal, egyszer az egyik eléd rohanó asszonyt találja telibe az a kísértet, amely már rád fente a fogát, és kétlépésnyi távolságból szemlélheted, ahogy az éteri rémalak beborítja a nőt, mintegy szorongatja, majd látod, ahogy lusta patakokként vércsíkok kezdenek*

folyni a szerencsétlen mindkét füléből. Megbabonázva nézed a látványt, képtelen vagy elszakítani a tekintetedet a nő iszonyú kínjairól, és ez a veszted: Hirtelen ütést érzel, és lepillantva látod, hogy egy nyilvessző pettyes tollas vége áll ki a csípődből. Ahogy a fájdalomtól összeroskadsz, felpillantva még éppen látod, hogy a nővel végzett szellemalak rád ugrik, és boldog elégedettséggel kezdi szorítani a fejedet. A kín elviselhetetlen, ám szerencsére nem tart sokáig: Perceken belül egy reccsenéssel elsötétül minden, s te már nem érzel semmit...

Felriadsz, és akkor, az éjszaka sötétjében döbbsz rá, hogy csak álmodtál. Mindazonáltal reggel egyáltalán nem érzed magad kipihentnek, minden tagodat ólmos fáradtság nehezíti el. (-1 Állóképesség)

Öregsámán – álom: *Arra ébredsz, hogy a kapu hatalmas reccsenéssel szinte berobbant. A nyílásban a távolról már látott két sámán áll, mindkettőjük körül baljós zöld fénybuborék dereng, ám hirtelen tejfehér köd gomolyog elő, és nem csak a látást, hanem a hallást is akadályozva, mintegy beburkol a tejfehér némaság. Hirtelen egy kerek sátorban találsz magad, barátságosan ropogó tűz mellett. Veled szemben apró öregember ücsörög s fázósan húzza össze magán a takarót, ami a vállaira borul. Rád néz, elmosolyodik, arcán összeszaladnak a ráncok, vágott szeme szinte eltűnik köztük. Beszélni kezd, a nomádok kicsit reszelős nyelvén, de furcsa mód tisztán érted minden szavát: “Ne félj, Ögödej öregsámán vagyok és segíteni akarok! Mutatok egy rajzot, ezt másold le minél pontosabban, ird egy bőrdarabra, és tekerd a fejed köré, hogy épp a homlokodra essen a minta! Menj oda a madárhoz, és ismételd el, amit mondok: Alysser hyerto Ögödej selia syass relior kalie, sial uschaya jialto kharite. Aztán add át a bőrdarabot valamelyik sámánnak!”*

A mondat fordítása, ha valaki ért elfül:” Én, Ögödej öregsámán, meghívlak magamhoz, a környék egyetlen uschaya fája védte jurtámba.”

Hetedik nap

Ólmos fáradtság (-3 Állóképesség). Az ostrom napja. Reggel a szokásos ijesztgető útra indulnak a legények, ám a vájtszeműek észrevehetik, hogy most

mind a tizenöt nyargaló rohamra indul. Kezdetnek lángoló nyilvesszőkkel felgyújtják az összes nádtetőt (Hacsak a karakterek nem akadályozták ezt meg valahogy jó előre: Locsolhatták vízzel, akár le is szedhették a tetőt, vagy készíthettek oda vödörkben vizet az oltáshoz.). A lángoló táborot oltani igyekvők végignézhetik, ahogy Bojta sámán egy durva varázslattal kétméteres lyukat robbant a vályogfalba, ahol is először nyílzáporral megtisztítják a terepet a nyargalók, majd két, Acsád által védőmágiákkal övezett harcos beront (+30 VÉ löfegyverek ellen, +2 SFÉ) és hídfőállást nyit. Ha ez sikerül, a többiek is benyomulnak, a sámánok segítségével legyűrik a fáradtságtól jóformán támoanyag védőket, elfoglalják a falut, és vége a dalnak. Bojta sámán ekkorra tartalékolt legerősebb ütőkartyáját, az Örület varázslatot, amely gyakorlatilag minden egyes fegyencet örületbe taszít, igaz csak átmenetileg, de a csata elvesztéséhez ez bőven elég. Amint a két, védőmágiáktól övezett nyargaló beront, Bojta elsüti varázslatát. A fegyencek közül csak minden tizedik képes ellenállni neki, a többiek véletlenszerűen (1k10): 1-2: nekirontanak az első nomádnak 3-4: nekirontanak az első fegyencnek/kalandozónak 5-6: sikoltozva földre rognak 7-8: önmaguk ellen fordulnak, megpróbálják fölvágni az ereiket 9-10: elmenekülnek a barlangba.

Azonban Bojta is át akarja verni Acsádot: Az ostrom kezdetekor az élőholt nyargalót bejuttatja a barlangba, aki magával viszi a Galrexet, majd aztán a sámán őszintén meglepődik, amikor üres barlang fogadja őket, és azonnal megvádolja Acsádot, hogy az ő kis magánakciója ijesztette el a jószágot. Aztán a túlélőket mind egy szálíg lemészárolják (Ne maradjon tanú...), és csalódottan, (Bojta elégedetten.) fáradtan hazalépegetnek. Ahol is egy kis meglepetés várja őket, ugyanis Ögödej öregsámán elkobozta a Galrexet, az élőholtat büntetésképp elpusztította, Acsád pedig egy kis kiszivárogtatás nyomán közröhej tárgyává vált, mivel a törzs minden tagja tudja már, hogy ejtette őt át a furfangos Bojta... Ja, hogy közben lemészároltak félszáz embert? Csak idegenek voltak...

4.) *Variációk, megoldások, eseményszálak*

A fenti eseménysor a karakterek cselekedetei nélkül vázolja az eseményeket. A karakterek bármikor beavatkozhatnak, sőt, igen nagy szégyen lenne a csapatra nézve, ha minden így zajlana, mint ahogy leírtam. Pár lehetőséget azért megemlítek, de attól tartok, nagyjából menetet közben kell improvizálnod, kedves KM.

Ögödej sámán rajza

Minden éjszaka megkapja valaki a sámános álmat, sőt, részletes használati utasítást is hozzá. Az álom, a mondat, illetve a rajz felidézésére nem kell külön próbát dobni, mivel az szinte beleég az agyba, a sámán varázslatának köszönhetően. A minta Ögödej sámánjele, gyakorlatilag manafókusként, és szimpatikus kapocsként működik a távolság áthidalására. Ha valaki felrajzolja egy bőrdarabra (Festés AF, de ha nagyon megszorulnak, az Írás – olvasás is megteszi, bár ekkor célszerű egy próbát dobni: Af: 50%, Mf:95%), és a homlokára erősíti a rajzolat halványan felizzik a Galrex közelében, és megvédi viselőjét a rá zúduló kusza emlékképektől. Ha a Galrexnek elmondják az elf nyelvű mondatot, az pár perc alatt eltűnik. Elfogadja az öregsámán meghívását. (Ha Acsád belopózva üresen találja a barlangot, elkezd körülszimatolni a táborban, hol lehet a Galrex. Ekkor is megtalálja a feltűnő helyre kitett bőrdarabot, illetve akkor is, ha valamelyik karakter viseli.) Mindezeket túl, ha bármelyik nyargalónak megmutatják, olyan 5 méter távolságból is felismeri, hogy az bizony egy sámánjel. Először mindenképpen menekülni akar előle, de kicsit erélyesebb fellépéssel rá lehet venni, hogy elvigye a mestereinek. Ha Acsád vagy Bojta sámán meglátja az öregsámán jelét, rájönnek, hogy itt bizony baj van, lebuktak, úgyhogy farkukat behúzva hazasunnyognak, a nyargalókkal együtt, a

falut pedig békén hagyják. Ez valószínűleg a legkevésbé véres megoldása a kalandnak. Ja, a rajz nem csak egyetlen példányban hatásos, tetszőleges számú másolat készíthető belőle, és mind megvédi viselőjét az örülettől. A bőrdarab azonban csak az ostrom ideje alatt működik, ha Ögödej érzi, hogy hazafelé indultak a tanoncai, megszünteti a bőrdarabot tápláló mágiát, és azálmokat.

A Galrex

A Galrex a Bestiárium 151. oldalán található, így itt nem is vesztegetném az időmet a leírására. (A sötétben hirtelen valami derengeni kezd. Ahogy benézel a barlangba, egy szűk üreg közepén valami lebegő lényre figyelsz fel. A valami olyan kétembernyi magas, kitárt szárnyai teljesen betöltik az üreget. Leginkább egy óriási ragadozó madárra hasonlít, ám valahogy olyan valóságosnak tűnik, mintha nem lenne egészen jelen. Vagyis nem csak itt lenne jelen. Áttetsző, tejfehér tollai vibrálnak, mellkasából szivárványszínű fény lüktet végig a testén, a szívéből indulva, és a legutolsó toll legutolsó apró pihéjében kialudva. Fenséges látvány, ugyanakkor ijesztő is. Ahogy megmozdulsz, a lény feléd fordítja a fejét, és csőrét félig kitéve bizonytalan, káromogó hangot hallat, s kérdően néz rád. Érdekes módon ez a hang egyáltalán nem félelmetes, inkább olyan, mint egy náthás varjú káromogása. Ahogy csap egyet szárnyaival, éteri szél borzolja a hajadat, s enyhe mósuszillatot érzel. Érzed, amint valami hihetetlen szín – íz- illatkavalkád csap le rád, szinte szétfeszítve a fejedet. Képek, hangok, érzések robajlanak át rajtad, több, mint amit száz élet alatt begyűjthetnél. Felordítasz, de már késő. Az idegen emlékek árja gallyként sodorja magával tudatodat, amely képtelen a hirtelen rátörő benyomások rendszerezésére, és összeomlik a terhelés alatt. A józan eszed már a múlté. Mostantól a karaktered nem beszélhet a többiekkel, nem nagyon kommunikálhat, csak rejtélyes, és összefüggéstelen utalásokat tehet az állapotára. Harcolhatsz, amennyiben megtámadnak, ám a Bódult állapot módosítóival.

Ha ellenáll a Galrex támadásának: A sötétben hirtelen valami derengeni kezd. Ahogy benézel a barlangba, egy szűk üreg közepén valami lebegő lényre figyelsz fel. A valami olyan kétembernyi magas, kitárt szárnyai teljesen betöltik az üreget. Leginkább egy óriási ragadozó madárra hasonlít, ám

valahogy olyan valószerűtlennek tűnik, mintha nem lenne egészen jelen. Vagyis nem csak itt lenne jelen. Áttetsző, tejfehér tollai vibrálnak, mellkasából szivárványszín fény lüktet végig a testén, a szívéből indulva, és a legutolsó toll legutolsó apró pihéjében kialakva. Fenséges látvány, ugyanakkor ijesztő is. Ahogy megmozdulsz, a lény feléd fordítja a fejét, és csőrét félig kitátva bizonytalan, károgó hangot hallat, s kérdően néz rád. Érdekes módon ez a hang egyáltalán nem félelmetes, inkább olyan, mint egy náthás varjú károgása. Ahogy csap egyet szárnyaival, éteri szél borzolja a hajadat, s enyhe mósuszillatot érzel. Érzed, amint valami hihetetlen szín – íz- illatkavalkád csap le rád, szinte szétfeszítve a fejedet. Képek, hangok, érzések robajlanak át rajtad, több, mint amit száz élet alatt begyűjthetnél. Emberfeletti akaraterővel sikerül a tomboló emlékek közepette is egyben tartanod a tudatodat, s az emléközön percek alatt lassacskán alábbhagy. Nem sokra emlékszel belőle, idegen tájak, ismeretlen fajok, Ynevtől gyökeresen eltérő világok, sosem látott állatok – növények képei, hangjai illata kavargó benned kusza összevisszaságban, de lassacskán összeszeded magad.

Ha a karakter fején ott van Ögödej sámán rajza: A sötétben hirtelen valami derengeni kezd. Ahogy benézel a barlangba, egy szűk üreg közepén valami lebegő lényre figyelsz fel. A valami olyan kétembernyi magas, kitárt szárnyai teljesen betöltik az üreget. Leginkább egyóriási ragadozó madárra hasonlít, ám valahogy olyan valószerűtlennek tűnik, mintha nem lenne egészen jelen. Vagyis nem csak itt lenne jelen. Áttetsző, tejfehér tollai vibrálnak, mellkasából szivárványszín fény lüktet végig a testén, a szívéből indulva, és a legutolsó toll legutolsó apró pihéjében kialakva. Fenséges látvány, ugyanakkor ijesztő is. Ahogy megmozdulsz, a lény feléd fordítja a fejét, és csőrét félig kitátva bizonytalan, károgó hangot hallat, s kérdően néz rád. Érdekes módon ez a hang egyáltalán nem félelmetes, inkább olyan, mint egy náthás varjú károgása. Ahogy csap egyet szárnyaival, éteri szél borzolja a hajadat, s enyhe mósuszillatot érzel. Érzed, amint valami hihetetlen szín – íz- illatkavalkád csap le rád, szinte szétfeszítve a fejedet. Képek, hangok, érzések robajlanak át rajtad, több, mint amit száz élet alatt begyűjthetnél. Hirtelen égett bőrszagot érzel, és amikor a homlokodhoz kapsz, észreveszed, hogy a bőrre másolt rajzolat szó szerint izzik, s ezzel egy

időben érzed, ahogy a tomboló emlékeket egy idegen hatalom nyom nélkül kisöpri elmédből. Fellelegzel.

A Galrexet támadni nincs túl sok értelme, ha sérülés éri, egyszerűen eltűnik.

Mágiaismeret Mf, vagy Legendaismeret Mf: Felrémlik valami, ahogy a madár testében lüktető energiát szemléled: Mintha hallottál volna valamit ezekről a lényekről. Valaha rég egy elf varázsló hozta létre az első párat, síkok közti utazásokhoz hátaállatnak, de azóta elszabadultak, és szabadon kószálnak a világok között. Nincs szükségük táplálékra, levegőre, vízre, gyakorlatilag elpusztíthatatlanok. A közelségük képes örületbe kergetni bárkit, aki csak meglátja őket, ám mindezek ellenére, vagy éppen ezért valamennyire értelmesek, egyáltalán nem öntudatlan ösztönlények.

Ez a példány kivételesen okos, mintha valahogy úrrá lett volna a lelkében tomboló káoszon. Ugyan még minden ismeretlent emlékkavalkáddal fogad, amely 50E erejű mágikus támadásnak minősül, és azonnal megőrjíti azt, aki nem dobja meg a mágiaellenállását, de ifjúkori emlékeiből sikerült összeraknia az elf nyelv alapjait, és így nehézkesen bár, de lehet vele beszélni. Úgy tűnik, a Galrexek születésükkor tényleg teljesen örültek, de kellő neveléssel, tanítással, idővel felépülhet bennük egy igazi személyiség, amely már képes kordában tartani kavargó gondolataikat. Ha esetleg Galrexnevelésre akarnak adni a fejüket a karakterek, jó tudni, hogy az ingerszegény környezet sokat segít, és olyan három – négy évnyi intenzív emberi kapcsolat után a lény képes lesz tudatosan visszafogni a belőle kiáramló emlékvénynt, akaratlagossá téve ezzel az 50 E -s támadását. (Ha Ögödej nagysámánhoz kerül, ez meg is történik, ráadásul ha később előkerül, emlékezni fog mindenkire, akit aznap látott, és barátságosan viselkedik majd velük, hisz ők hozták az öregsámán meghívását.) Elf nyelven meg lehet kérni a Galrexet sok mindenre: Segíthet a harcban, de ha Acsád sámán közelébe kerül, ő azonnal megpróbálja a maga oldalára állítani, hisz beszél elf nyelven. A Galrex teljesen naiv, a karakterek bármilyen mesével megegethetik, nem nagyon jön rá a

hazugságra, egy négyéves gyermek szellemi szintjén áll. Ugyanígy mindent elhisz, amit Acsád mond neki, hacsak az nem ütközik a karakterek által mondottakkal.

A Galrex el is szállíthatja a bentieket, szinte bárhová Yneven. Ezzel két bökkenő van: Egyszerre két embert képes elvinni, akiket valahogy meg kell védeni az örülettől, és egy forduló két órába telik (A létsíkváltás miatt.). Azaz a bentiek mindegyikét biztonságba lehet helyezni két nap alatt, ha folyamatosan oda – vissza szállítják őket. Azonban illik nem elfelejteni, hogy a telepések arcán ott a kényszerlakhely tetoválása, így bármilyen civilizált helyen hosszú, kínos magyarázkodás követi a megjelenésüket, és szerencsésnek mondhatják magukat, ha nem akasztják föl őket azonnal. Bár azt meg kell adni, hogy a Dúlás nyomán az ilyen csekélységek megítélése sokat enyhült a vidéken.

A Galrext alkualapként is használhatják a bentiek, szabad elvonulásért, vagy az ostrom befejezéséért cserébe. A játékosok csavaros eszétől és szerepjátékától függ leginkább, mit sikerül kiharcolniuk, és mennyire tartják magukat az egyezéshez a nomádok. Ha igazán ki akarnak velük tolni, a Galrex szívesen vissza is jön hozzájuk pár nap múlva. Bár érdemes megjegyezni, hogy a bőrdarab védőhatása ekkorra megszűnik...

Rémálmok

Bizony, az ilyen erejű álommágia kétélű fegyver. Ha a csapatban valaki képes belépni az Antyss síkjára, odaát csúnyán megszívathatja a sámánt, mivel a mágiaja csak fantomokat teremt, ezek nem igazi Antyss – lakók, így gyakorlatilag Antyssjárás Af -fel is megszüntethetők. Ezt azonban, részletes Antyss – szabályok ismerete nélkül a KM -re bízám. (Már készül egy hasonló témájú cikk...

Felmerülhet a kérdés, hogy ha a sámánok területre ható mágiaát használják, a saját nyargalóit mi védi ellene? A válasz

egyszerű: Acsád sámán Bojta minden nyargalójának készített egy bőrszíjra fűzött, nyakba akasztható agyagkorongocskát, amit mindenféle különös jelek borítanak, és ami megvédi viselőjét minden, Acsád sámán által létrehozott területre ható varázslattól. Ezek a nyakbavalók elvehetők, és használhatók. Ha a karakterek egyike a sajt nyakába teszi, onnantól kezdve bármikor nyugodtan alszik, valamint az első 8 óra alvás után megszűnik az Állóképesség csökkenés. Azonban ez az agyaglapocska nem véd mástól, csak és kizárólag Acsád területre ható varázslataitól! Bojta szabadon varázsolhat.

A Fekete Üst

A szertartást természetesen meg lehet zavarni. Annál is inkább, mivel Bojta szigorúan megparancsolta a varázslásban részt nem vevő nyargalóknak, hogy maradjanak a táborban, és figyeljék Acsádot, bármi történjék is, ugyanis tudja nagyon jól, hogy a sámánt nem ejtheti át egy sima illúzióval, mégoly agyafúrttal sem, kellene hozzá hús – vér emberek is, hogy ne fogjon gyanút. Ha a szertartás nem sikerül, élőhalott sem lesz, Bojta mindjárt kisebb vehemenciával vesz részt az ostromban, hisz így még a legjobb esetben is felesben kell osztoznia Acsáddal, amihez nem nagyon fűlik a foga. Ráadásul nem biztos benne, hogy az élőhalott nélkül képesek lennének ellenállni a Galrex örületének. Ha kellően érzékeny veszteségeket okoznak a nomádoknak, Bojta egyszerűen veszi a sátorfáját, és kacsaringós káromkodások közepette elvonul. Nem hülye, hogy feláldozza emberei legjavát egy ilyen kockázatos vállalkozásra. Nyilván morognak majd, hogy a puhány poroslábúak elől kell visszavonulniuk, de beláthatják, hogy mégis csak jobb, mint kopjára tűzött fejjel kóstolgatni a falu tűzhelyeinek füstjét.

Élőhalott

Mi történik, ha a karaktereknek sikerül megállítani Bojta élőholtját, de elesik a falu? Amikor a két sámán belép a barlangba, Bojta csak szívja a fogát, mert biztosnak hitt terve összeomlott. De sebjaj, színleg megosztóznak a zsákmányon. Acsád ugyanúgy összeomlik a Galrex támadása alatt, ám Bojtát keményebb fából faragták, ellenáll a kavargó emlékképeknek, és amíg Acsád összeszedi magát, már el is kezdene alkudozni a lényel, ha az

beszélne bármilyen, általa ismert nyelvet. Azonban Acsád nélkül semmire sem megy vele, így kénytelen – kelletlen megvárja, amíg az magához tér, majd megbeszéli a Galrexszel, hogy az elkíséri őket a táborukba. Azonban hazafelé menet már azon fondorkodnak, hogyan verik át a másikat. Hat nappal, és négy – öt merényletkísérlettel később (Mérgezett tüske, tör, ételméreg, miegymás, a kölcsönösség jegyében.) be is lovagolnak a nomád táborba, ahol Ögödej öregsámán fogadja őket, aki büntetésből elkobozza a Galrext.

Minden egyéb, itt nem tárgyalt esetben a józan paraszti ész a mérvadó!

5.) Tárgyak, Varázslatok, Szereplők

Vérpecsét

A neve ellenére ez egy nem túl hatalmas, és nem is igazán félelmetes varázstárgy. Egy agyagkorongocska, aminek anyagába a sámán saját véréből helyez egy cseppet. Az agyagba karcolt rajzolatok megvédik viselőjét a sámán területre ható varázslataitól. Fontos! Csak annak a sámánnak a varázslataitól véd, akinek a vére kiégetés előtt az agyagba került, sőt, még az ő személyre ható mágiáitól sem véd. Amúgy kinézetre nem túl izgalmas, egy sima égetett cserépkorong, mindenféle krikosz – krakszokkal. Mp: 15

Szúrócsont

Egyszer használatos varázstárgy, a sámánmágia sötétebb oldaláról. Ha valakire rámutat vele a sámán, és kimondja a parancsszót, a csontból egy láthatatlan szellem repül ki, és kiszorítja a lelket az áldozatból. Alapanyaga csont, célszerű megfelelő méretűt választani: A kisebb csontok (Rágcsálók, szárnyasok kisebb vázdarabjai) könnyen elvesznek, eltörnek, míg a nagyobbak (Marha-, ló-, szárnycsontok) nehezen szállíthatóak. Az ideális egy csirke combcsontja, de bármilyen más csontból készülhet, a lényeg, hogy közepén ketté kell törni. (A csont eltörésekor keletkező szilánkokkal belülről hasogatja föl a szellem az áldozat testét.) Gyakorlatilag a sámán célzódobást tesz a csont használatakor +20 -szal, ha talált, az áldozat Mentális mentődobásra jogosult. A csont manaigénye a hatás erősségétől függ:

1E: 8 Mp: 1k6 (Csak Fp)

2E: 16 Mp: 2k6 (Csak Fp)

3E: 24 Mp: 3k6 (Csak Fp)

4E: 32 Mp: 4k6 (Csak Fp)

5E: 36 Mp: 5k6 (Ép is lehet)

Innentől minden további 1E plusz 8 Mp

(Ezt a tárgyat csak azért találtam ki, mivel a Második Törvénykönyvben gyakorlatilag semmilyen harcban is alkalmazható sámánvarázslat sincs, és Acsád be kell hogy tudjon vetni valamit, különben nagyon egyszerűen elkapják, amikor belopózik a faluba.)

Nomádok (Ember, 3. Tsz. harcos)

Erő: 13

Állóképesség: 14

Gyorsaság: 12

Ügyesség: 12

Egészség: 13

Szépség: 10

Intelligencia: 9

Akaraterő: 13

Asztrál: 12

Max. Ép: 10

Max. Fp: 37

SFÉ: 2

Fegyver	Ké	Té	Vél m	Cé	T/k	Sebzés
Alap	15	36	88	30	-	-
Ostor	18	42	88	-	2	K2
Szablya	22	51	105	-	1	K6+2
Vissza- csapó íj	23	-	180	48	2	K10

Ők az a tizenöt nyargaló, akik a két sámán kíséretében ostromolják a falut. Felszerelésük inkább utazócucc, ugyanis nem készültek igazán kemény harcra, csak amolyan szokásos, apróbb csetepatéokra. Bőrvért, borsisak, Szablya, ostor, visszacsapó íj, 2 tegezben 20 – 20 nyílvessző, kötél, csáklyával, ló, nyereg, miegymás. Kés, tűzszerszám, egyhavi szárított hús és lepény, háromnapos tüzelő, két kulacs víz, úti szerszámkészlet (Lóápoláshoz, apróbb javításokhoz,

nyílvevőkészítéshez). Kétheti abrak a lovaknak (Legeltetéssel egészítik ki a hozott takarmányt, így négy hétig eltart.) Nemeztakaró, apró, egyszemélyes vászonsátor (Inkább csak egy amolyan sátorlap a szél ellen.) Ezen kívül mindegyikük rendelkezik Acsád sámán Vérpecsétjével.

Taktikájukra nézve józan paraszti ésszel követhető harcmódot alkalmaznak. Kihasználják lovaik gyorsaságát, és íjkaik lőtávolságát. A bentiek ugyanis gyalogosan nyomába sem érhetnek a nomádok lovainak, és a hosszú íjak lőtávolsága is messze elmarad a visszacsapó íjakétól. Ha csak tehetik, a hosszú íjak hatótávolságán kívülről egyelik ki a védőket, ha azok rohamoznának, lelkifurdalás nélkül vonulnak vissza, és közben is folyamatosan szórják az áldást. Feltétlen hűségesek Bojta sámánhoz, Acsáddal semmilyen közösséget sem éreznek. Nem nagyon értik, mit keresnek itt, de ha Bojtának fontos, akkor nekik is.

Fegyencek (Ember, 2. Tsz. harcos)

Erő: 14

Állóképesség: 14

Gyorsaság: 12

Ügyesség: 10

Egészség: 12

Szépség: 7

Intelligencia: 10

Akaraterő: 10

Asztrál: 10

Max. Ép: 9

Max. Fp: 26

Ha valakinek eszébe jut bőrvérteket készíttetni, akkor ők is abban harcolnak. SFÉ:2 Egyébként 0.

Fegyver	Ké	Té	Vé/m	Cé	Tám/kör	Sebzés
Alap	14	34	83	5	-	-
Rövidkard	23	46	97	-	1	K6+1
Hosszúj	18	-	110	11	2	K6+1
Furkósbót	16	41	97	-	1	K6
Ököl	24	38	84	-	2	K6

Ők a kényszertelepeselek. Nem igazi kemény bűnözők, alig hónapokat töltöttek tömlőben, ez alatt az idő alatt azonban már fölszedtek jó pár alvilági képzettséget. Elég rezignáltak, elvesztették minden hitüket. Hónapok óta bolyonganak, és most, hogy nagy nehezen ideértek száműzetésük helyére, csak azt szeretnék, ha békén hagynák őket. A faluban talált rövidkardokat és hosszú íjakat használják, ám a cserzővarga a felhalmozott bőrből, és a hombárokban maradt olajból képes durva bőrvérteket, bőrpajzsokat, alkarvédőket, sisakokat, miegymást készíteni. (Bőrvért – 3 óra; Alkarvédő/lábszárvédő – 1 óra; Pajzs – két óra.)

Harcmódoruk nem túl kifinomult: A vályogfalakat minden körülmények között tartják, aki lőtávolon belül jön, lelövik. Ha már bejutott, rámennek rövidkarddal is. Ha ez nem sikerül, bemenekülnek a barlangba, közrefogják a nőket, gyerekeket, és utolsó leheletükig verekszenek. Egészen pontosan 30 db fegyenc érkezett a faluba, tíz nő és hat gyerek kíséretében.

Acsád ifjúsámán (Ember, 5. Tsz. sámán)

Erő: 16

Állóképesség: 16

Gyorsaság: 11

Ügyesség: 10

Egészség: 15

Szépség: 9

Intelligencia: 16

Akaraterő: 17

Asztrál: 17

Max. Ép: 9

Max. Fp: 55

Asztrál ME: 37

Mentál ME: 37

Mana pont: 35

Képzettség	Fok/%
Fegyverhasználat (bot)	Af
Lovaglás	Af
Herbalizmus	Mf
Időjósítás	Mf
Sebgyógyítás	Mf
Méregkeverés/semlegesítés	Mf
Vadászat/halászat	Mf
Erdőjárás	Af
Éneklés/zenélés	Af
Vallásismeret	Mf
Legendaismeret	Mf
Kínzás elviselése	Mf
Hangutánzás	Af
Történelemismeret	Af
Írás/olvasás	Mf
Jóslás	48%

Vadászat/halászat	Af
Erdőjárás	Af
Éneklés/zenélés	Af
Vallásismeret	Mf
Legendaismeret	Mf
Kínzás elviselése	Mf
Hangutánzás	Mf
Asztrológia	Af
Történelemismeret	Af
Demonológia	Af
Jóslás	56%

Fegyver	Ké	Té	Vé/m	Cé	T/k	Sebzés
Alap	9	20	73	1	-	-
Sámánbot	11	27	87	-	1	K6
Tör	24	38	85	-	2	K6

Fegyver	Ké	Té	Vé/m	Cé	T/k	Sebzés
Alap	17	27	81	0	-	-
Sámánbot	19	34	95	-	1	K6

Bojta sámán (Ember, 7. Tsz. sámán)

Erő: 12
 Állóképesség: 14
 Gyorsaság: 11
 Ügyesség: 11
 Egészség: 15
 Szépség: 12
 Intelligencia: 17
 Akaraterő: 17
 Asztrál: 17

Max. Ép: 9
 Max. Fp: 59

Asztrál ME: 45
 Mentál ME: 45
 Mana pont: 49

Képzettség	Fok/%
Fegyverhasználat (bot)	Af
Fegyverhasználat (tör)	Mf
Lovaglás	Af
Herbalizmus	Mf
Időjósítás	Mf
Sebgyógyítás	Mf
Méregkeverés/semlegesítés	Mf

Sialis atya (Ember, 3. Tsz. pap)

Erő: 12
 Állóképesség: 13
 Gyorsaság: 14
 Ügyesség: 15
 Egészség: 10
 Szépség: 12
 Intelligencia: 12
 Akaraterő: 14
 Asztrál: 15

Max. Ép: 8
 Max. Fp: 27

Asztrál ME:
 Mentál ME:
 Mana pont: 25

Képzettség	Fok/%
Fegyverhasználat (tör, vándorbot, alabárd)	Af
Írás/olvasás	Mf
Legendaismeret	Af
Történelemismeret	Mf
Vallásismeret	Mf
Herbalizmus	Af
Sebgyógyítás	Mf
Pszi	Mf
Nyomolvasás	Af
Erdőjárás	Mf

Vadászat/halászat	Mf
Lovaglás	Af
Szexuális kultúra	Af
Ének/zene	Af
Emberismeret	Af
Mellébeszélés	Af

Fegyver	Ké	Té	Vé/m	Cé	T/k	Sebzés
Alap	20	42	89	0	-	-
Vándorbot	24	52	105	-	1	K6
Tőr	30	50	91	-	2	K6
Alabárd	21	56	104	-	1/2	2K6+2

Sialis atya a telepések vezetője. Ő maga nem követett el semmit, pusztán kötelességtudata hajtja. Sokat nem árul el magáról, bár mindenkivel kedves, de meglehetősen távolságtartó. Egy hosszú, sima bottal jár, amire tíz kör alatt képes fölerősíteni a batyujában cipelt alabárdfejet.

This work is licensed under the Creative Commons Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd! 2.5 Magyarország License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

A licencszerződés feltételeit a <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/> oldalon találod.

2006.10.30.
Szerző: Aserminio de Mueria
Forrás: LFG.hu
Szerkesztette: Magyar Gergely